

Pražský Montmartre a společná šachta na Olšanech

Dnešní vycházku 27. 4. 2011 jsme s napětím očekávali, protože projít místa zemřelých nás mnohé nenaplňovala optimismem.

Sešli jsme se opět v hojném počtu na nám. Jiřího z Poděbrad a dozvěděli se, proč se této části Prahy – rozhraní Žižkova a Vinohrad - říká pražský Montmartre. My, kteří jsme byli loni na zájezdu v Paříži, jsme museli jen souhlasit.

Nejprve jsme vešli do Chrámu nejsvětějšího Srdce Páně a – byli jsme ohromeni! Neuvěřitelná síla prostoru, čistoty a klidu. Autorem stavby je Josip Plečnik, slovinský architekt 20. století a přítel T. G. Masaryka.

Přesunuli jsme se na Škroupovo nám., kde se odehrály novodobé dějiny v předvečer tzv. Sametové revoluce, pí prof. suplovala projev V. Havla našemu shromáždění, jen snídaně s francouzským prezidentem chyběla.

Odtud vcházíme pod Žižkovskou televizní věž, monstrum, které nám ale většinou ani nevadilo. Nejvyšší stavbu v Praze vysokou 216 m zlidštila již nám už dobře známá „mimina – babies“ od Davida Černého, jak se snaží dostat až nahoru. Podaří se?

Rychlým tempem jsme prošli nepěknou částí okolí Olšanky a čekaly nás Olšanské hřbitovy.

Po úvodních slovech paní profesorky jsme se proplétali mezi uličkami a zastavili se vždy u náhrobku nějaké významné osobnosti.

Velmi nás zaujal příběh Jana Palacha a měli jsme možnost zapálit svíčku, dále nás očekávali V. Menšík, S. Beneš, R. Hrušínský, J. Schellinger, I. Hlinka, slavní V+W i J. Ježek, Miki Volek – první velký bigbíták. Jako u vytržení jsme byli u mnoha hrobů Berouskových, jako by Olšany patřily jen jim.

A už jsme na hřbitově v místě věnovaném mnoha obětem jak 1. SV, tak 2. SV, je zde pochována i řada českých legionářů a s nimi i Karel Kramář – první předseda vlády. Tato místa pouze s bílými kříži a jmény nás velmi silně oslovila. Vůbec jsme netušili, že Praha má takovéto pietní místo.j

Vedro k nevydržení, ale všichni statečně jdeme dál na poslední zastávku dnešních Toulek, na Nový židovský hřbitov.

Bohužel nemáme příliš času, protože zavírají již v 17 h, ale přesto po „domluvě“ paní profesorky s personálem úprkem běžíme ke Kafkovu hrobu – zvítězili jsme!!!

Opět unavení, s bolavýma nohama a žízňiví, ale plni mnohých novinek a překvapení, se rozcházíme domůůů.....